

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Miroslav Jiřele **Já - Narcis**

Pověst o krasavci Narcisovi, který se zamiloval do svého vodního odrazu a zemřel na neopětovanou lásku je notoricky známá. Tento sličný chlapec se den co den zhlížel v tůni a nemohl se vynadívat na svou krásu. Byl sám sebou tak uchvácen, že jednou do té tůně spadl a utopil se...Byl to jednoduše pyšný sebezhlížeč, jehož nejdůležitější povinností bylo být prostě báječným. Míra Jiřele je taky určitým způsobem sebezhlížeč a dobře to o sobě ví. Narcistická iluze dokonalosti a obraz zrcadlení, který je krásnější než skutečnost sama, jsou témata jeho bakalářské práce. Navíc si myslím, že témata aktuální reflektující trend sebelásky, tělesné dokonalosti a virtuální multiidentity svým vlastním tvůrčím způsobem bezezbytku.

Tento projekt bych označila jako intermediální. Míra nejdříve stojí modelem pro svou vlastní sochu, vzápětí s ní jaksi intimně laškuje a ve finále dvojím způsobem interpretuje vzniklou fotodokumentaci. Na jedné straně vytváří velkoplošný tisk, na kterém je jeho skutečné tělo skutečně dokonale vyretušováno - zbaveno nerovností, záhybů a skvrn působí trochu podchlazeně, podobně jako socha. Na druhé straně vytváří velkoplošné grafiky, které svou jednobarevností a eliminací detailů vytvoří z těchto dvou postav jednu. A tak navzdory mírné povrchnosti vyplývá na povrch to podstatné: že nedokonalost je sexy!

Zrcadlení tu funguje jako metafora. Žádná chronická frustrace z toho, že nikdy nemůže ideálu dosáhnout, spíš jen taková lehká sebeironie. Míra dobře ví, že ať jde člověk kamkoli, vždycky znovu se potkává jen sám se sebou

Leitmotivem tohoto projektu je tak prostě podle mě fenomén bipolarity člověka - duch versus tělo, rozum versus cit. Míra a Míra (podobně jako Goldmund a Narcis v románu Hermanna

Hesse) reprezentují takovéto dva životní postoje, etický a estetický. I když se podobně antagonistické postoje můžou zdát nesmiřitelnými a navzájem nepochopitelnými, finální „nedokonalost“ grafických tisků svědčí o naprostém opaku. Dokazuje, že duch nemůže žít bez těla a tělo bez ducha I přes své naprosto rozdílné povahy se jeden pro druhého stávají nejbližším přítelem a životní motivací. Ve svém zvláštním přátelství oba nacházejí obdiv a částečně i pochopení. Splývají spolu.

Proto chápu práci M. Jiřele trochu jako symbolickou komunikaci se sebou samým. Z velké míry pak jako jakousi autoerotickou epizodu. A nakonec především jako vizuální záznam vlastní nedokonalosti, která tu vedle vysněného ideálu konečně tak ostře a přesto přirozeně kontrastuje.

Cením si tohoto projektu zejména jako jakési neplánované (a pravděpodobně i nevědomé) performance

Navrhuji hodnocení výborně - A.

Doplňující otázky:

Myslíš si, že by umělec měl být krásný?

Myslíš si, že umění musí být krásné?

Ve Velkých Karlovicích 5.6.2008

MgA.Marie Polášková